

Hoofdstuk 103

Lieve kleinkinderen,

In het Licht is het onmogelijke mogelijk.

De Here Jezus noemde zichzelf het Licht der wereld. En tegen zijn leerlingen zei Hij: 'Jullie zijn het licht in de wereld.' (Mattheüs 5:14) Daarmee gaf Hij zijn volgelingen een opdracht: Ga verder met mijn werk. Laat in deze donkere wereld zien dat er hoop en redding is!

Lieve kleinkinderen, op 14 mei 1948 riep David Ben-Goerion de staat Israël uit. Eén dag later op 15 mei 1948 verklaarden alle omliggende Arabische landen Israël de oorlog. Het werk van Hitler om alle Joden te vermoorden, zouden zij afmaken.

Maar het kleine staatje Israël won deze oorlog. En ook in de volgende oorlogen van 1956, 1967 en 1973 kwamen de Israëliërs, de Joden, als overwinnaar uit de strijd.

Kort geleden kreeg ik van een vriend van mij een mail waarin hij schreef: 'De Joden zijn onvernietigbaar, want zij zijn het volk van God.'

Is dat de reden waarom er zoveel antisemitisme in de wereld is? Is de haat van mensen tegen Joden ook haat tegen God?

In onderstaand verhaal uit de bijbel kunnen jullie lezen wat de bedoeling van God is met zijn volk Israël.

Hoofdstuk 103 - Gevaarlijk wonen in de stad Jeruzalem. - 2 Samuël 24

Na de hongersnoodramp en de dood van Sauls kinderen, werd de Heer opnieuw kwaad op de Israëlieten. *Op koning David en ook op zijn volk.*

David had al zijn vijanden verslagen en de grenzen van zijn land vergroot. Hij had tegen de Filistijnen gevochten en hen voorgoed het land uitgejaagd. Ook had hij strijd geleverd tegen Ammon en Moab en de Arameeërs. Steeds had David gewonnen en de overwonnen volken moesten belasting betalen en hem dienen.

Israël was een sterk en machtig land geworden. En ja, toen werd koning David trots en hoogmoedig. Hij wilde nog meer oorlogen voeren en zijn koninkrijk nog veel groter maken. Hij maakte plannen om zijn leger groter te maken en tegen nog machtiger volken te gaan vechten. Maar dan moest hij eerst weten over hoeveel soldaten hij kon beschikken. Daarom wilde hij een grote volkstelling houden.

Koning David liet Joab bij zich roepen en zei tegen hem: ‘Ga naar alle stammen van Israël, van het noorden tot het zuiden en tel alle sterke mannen zodat ik weet hoe groot mijn leger is.’

David had gedacht dat dit net een klusje voor Joab was. Hij wist dat Joab graag oorlog voerde en dat hij er alles voor over had om zijn land, het rijk van Israël, groot en machtig te maken. Maar deze keer was Joab het niet met zijn koning eens. En Joab, recht voor z’n raap als hij was, zei dat David recht in z’n gezicht. ‘Koning, waarom wilt u dit doen? Ik hoop dat de Heer uw leger nog honderd keer zo sterk maakt als het nu is, maar het is niet juist dat u uw soldaten gaat tellen! Als u precies wilt weten wat u allemaal van God gekregen hebt, dan kon u wel eens alles weer kwijt raken.’

Maar David wilde **niet** naar Joab luisteren. Hij gaf bevel dat Joab moest tellen! En weigeren kon Joab niet, want het was een bevel van de koning.

Met zijn mannen ging Joab op reis naar alle dorpen en steden en riep alle mannen op om zich te laten registreren. Pas na negen maanden en twintig dagen waren ze weer terug in Jeruzalem en lieten ze David lange lijsten met namen zien: achthonderdduizend mannen in Israël en vijfhonderdduizend mannen in Juda.

Op eigen houtje had Joab de mannen van de stam Benjamin niet geteld, want die waren volgens hem niet te vertrouwen. Wanneer David daar kwaad om zou worden kon hij er niets aan doen. Het was al erg genoeg wat hij in opdracht van David had gedaan en straf van God zou niet uitblijven!

Maar koning David was helemaal niet kwaad! Zijn geweten begon te knagen. Waar was hij de laatste maanden mee bezig geweest? Ja, dat beseftte hij nu heel goed. *Het was fout geweest.* Hij begreep nu dat zijn trots en zijn hoogmoed hem naar het hoofd was gestegen. Hij wilde in eigen kracht zijn koninkrijk nog groter maken. Nu beseftte hij dat God hem niet geroepen had om een groot aards koninkrijk te maken om andere volken ongelukkig te maken en om veel bloed te vergieten. Nee, nu wist hij weer dat Israël voor alle volken op deze wereld een voorbeeld moest zijn. Dat hij en zijn volk Gods wetten na moest leven en Hem hulde brengen. Natuurlijk mocht hij zich verdedigen tegen heidense volken die Israël kwaad wilden doen, maar hij zelf mocht geen rover worden die andere volken zonder reden aanviel.

‘... *ik zal mij vernederen,*’ had hij tegen zijn vrouw Micha gezegd, maar in plaats daarvan was hij trots en hoogmoedig geworden. In eigen kracht wilde hij zijn land nog groter maken en vooral: *hij wilde nog meer macht!*

‘Ach Heer,’ bad David die avond voordat hij ging slapen, ‘ik heb een grote fout gemaakt! Ik dacht heel egoïstisch alleen maar aan mijzelf. Heer, wilt u mij vergeven?’

Toen David ging slapen hoopte hij dat de Heer hem in zijn slaap zou vertellen, dat Hij hem vergeven had.

Maar nee, in plaats daarvan kwam de volgende ochtend de profeet Gad bij David met een boodschap van God Zelf.

Met een ernstig gezicht zei de profeet: ‘Zo spreekt God de Heer. U kunt kiezen uit drie straffen: zeven jaren hongersnood of drie maanden lang vluchten voor uw vijand of drie dagen de pestziekte in uw land.’

Beschaamd boog David zijn hoofd. Hoe kon hij nu kiezen uit deze drie rampen? Pest, dan stierven de mensen, nadat ze eerst nog de één na de ander besmet hadden. En honger? Dan stierven vooral de allerarmsten. Maar in de macht vallen van je vijanden was nog het allerergste. Honger en de pest kwam van de Heer, maar je vijand? Die mensen wisten van geen ophouden. David dacht terug aan de tijd toen hij in Siklach woonde en de dorpen van de Amalekieten uitmoordde tot de laatste man, de laatste vrouw en het allerlaatste kind.... **En dat had hij zelf gedaan!**

En zo zouden zijn vijanden dan ook tekeer gaan in zijn eigen land.

Het antwoord dat David aan de profeet Gad gaf was: ‘Ik weet niet welke straf ik moet kiezen. Maar ik wil niet dat mijn volk gestraft wordt door mensen.’

Zijn hart bonsde van bezorgdheid toen hij de profeet weg zag gaan. Zijn arm volk!

Diezelfde dag nog brak de pest uit in het land Israël. Uit alle steden en dorpen kwamen boodschappers in Jeruzalem vertellen, dat de pestziekte bij hen uitgebroken was. Van mensen die stierven in hun huizen of op straat en op de velden buiten de steden. En elke keer wanneer weer een onheilsbode zijn bericht bracht, krom David in elkaar van verdriet. Zijn schuld.... Al die onschuldige mensen stierven als gevolg van zijn trots en hoogmoed, zijn verlangen naar macht, eer en glorie.

Eén van de vele slachtoffers van de pestziekte.

In de stad Jeruzalem was de plaag nog niet uitgebroken, maar de drie dagen waren ook nog niet voorbij. Elk uur kon het beginnen.

Koning David ging naar het platte dak van zijn huis en keek uit over de daken van de witte huizen. Nog lag zijn koningsstad vredig onder de stralende zon en speelden de kinderen in de smalle straten. Maar wie weet zouden ze vanavond al in het duistere graf liggen of huilen om hun gestorven moeder. Nu nog heerste er de stilte als gevolg van de hete middagzon, maar misschien zou over een uur al overal in de stad het luide geweeeklaag te horen zijn....

Plotseling stond David doodstil. Het was alsof zijn hart het zou begeven. Boven de stad, hoog in de blauwe lucht, zag hij een engel, die zijn hand dreigend uitstak naar de huizen. Nu kwam het oordeel ook over de Davidstad, over Jeroesjalajim, de stad van de vrede.

Maar dit mocht niet gebeuren! David had het niet meer. Vol van spijt stak hij zijn handen omhoog en bad: 'Heer, waarom straft u mijn volk? Zij hebben niets verkeerd gedaan! Alleen ik ben slecht geweest, alleen ik heb een grote fout gemaakt! *Straf alstublieft alleen mij en mijn familie!*'

'Heer, waarom straft u mijn volk?'

Zo'n man was David: een koning die een groot kwaad deed, waardoor de straf van God over zijn volk kwam. Maar David was ook een koning die berouw had over zijn verkeerde daden en de Heer om vergeving vroeg en bad om zijn volk te sparen, zoals een vader doet voor zijn kinderen.

Toen verhoorde God de Heer het bidden van zijn dienstknecht David en gebod de doodsengel: 'Het is genoeg geweest. Nu moet je stoppen.'

En in Jeruzalem is de pestziekte niet gekomen.

Diezelfde dag kwam de profeet Gad weer bij David en zei tegen hem: 'Ga naar de dorsvloer van Arauna, de Jebusiet en bouw daar een altaar voor de Heer.'

David ging er direct naar toe, samen met zijn vier zonen. Arauna zag de koning aankomen en begroette eerbiedig zijn gasten.

'Koning, waarom komt u naar mij toe?' vroeg hij.

'Ik wil uw dorsvloer kopen. Hier op uw land wil ik een altaar bouwen om de Heer een dankoffer brengen,' antwoordde David.

De Jebusiet wist hoe het hoorde. Met een diepe buiging zei hij: 'Meneer de koning hoeft niets te kopen. Neem voor het offer wat u nodig heeft. Hier zijn koeien en er is ook hout genoeg om een vuur te maken. Ik geef het u allemaal, koning en ik hoop dat de Heer goed voor u zal zijn.'

Maar David antwoordde: 'Nee, ik wil er gewoon voor betalen. *Ik ga de Heer geen offers brengen op kosten van een ander.*'

Vijftig sikkelen zilver betaalde koning David voor de dorsvloer en hij bracht de Heer brandoffers en vredesoffers. De Heer was tevreden met de offers en maakte een einde aan de pest in Israël.

Vijftig sikkelen zilver betaalde koning David voor de dorsvloer.

Toen de doden geteld waren, kon Joab de namen zeventigduizend mannen doorstrepen op de lange lijsten. De gestorven vrouwen en kinderen waren niet meegeteld.

Veel later vroeg koning David aan de profeet Nathan: ‘Kijk, ik woon in een prachtig paleis gemaakt van duur cederhout, maar de ark van God staat nog steeds in een gewone tent. Wat vindt u ervan dat ik hier in Jeruzalem een tempel voor de Heer bouw?’

De profeet Nathan knikte. Hij vond dat een uitstekend idee. Maar de volgende dag was hij al weer bij koning David en zei tegen hem dat hij een Godswoord gekregen had. De Heer had tegen hem gezegd dat David geen tempel mocht bouwen. Het was een uitstekend plan, maar David had teveel bloed aan zijn handen om zo’n heilig werk te mogen doen.

Maar de Heer zou hem een zoon geven die later een vredesvorst zou zijn. En die mocht voor de Here God wel een tempel bouwen. David vond het erg jammer dat hij dit niet mocht doen. Wel was hij heel blij dat zijn zoon later dit heilige werk zou mogen doen. En ook wanneer hij er niet meer was zou God de Heer zorgen voor zijn kinderen en zijn volk.

De tempel zoals die later door Salomo gebouwd zou worden.